

Arrest

nr. 212 145 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

1.2 Op 7 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 11 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2017 werd ingediend door:

Naam: B(…)

Voorna(a)m(en): P(…) A(…)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn minderjarig kind nooit hebben samengewoond. De notie “begeleiden” of “zich bij hem voegen”, zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk levenonderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en/of emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- *Factuur met bijhorend betalingsbewijs dd. 16.11.2017 aan de C(…) C(…) (kinderopvang)*
- *Bewijsstuk geneeskundige verzorging voor de patiënt dd. 3.01.2018 op naam van de referentiepersoon*
- *Ongepersonaliseerde kassaticketten (C&A, Dreambaby, JBC,...): gezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, hebben ze geen enkele link met zowel betrokkene als de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve / financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- *Afschriften Beobank dd. 11.11.2017, 11.12.2017, 13.01.2018, 14.02.2018 en 12.03.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geld stortte aan de moeder van de referentiepersoon als alimentatie. Er kan op deze afschriften niet nagegaan worden dat deze effectief gebeurd zijn door betrokkene, er wordt geen naam vermeld. Deze geldstortingen zijn ook te beperkt en te recent om aan te tonen dat betrokkene effecties financieel mee instaat voor de minderjarige Belg.*
- *Verklaring opvang en verklaring door de moeder van de referentiepersoon: Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van affectieve band*
- *Ongedateerde foto's: louter enkele ongedateerde foto's kunnen geen affectieve band bewijzen.*

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Gezien de referentiepersoon is geboren in juni 2017 kan er van betrokkene, indien hij werkelijk een gezinsleven met zijn minderjarig kind onderhoudt, verwacht worden dat hij meer bewijzen kan voorleggen die dit aantonen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 4 oktober 2018.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied geweigerd omdat onvoldoende bewezen is dat verzoeker een affectieve en financiële band met zijn zoon onderhoudt.

Volgens verweerder, kan, gezien de referentiepersoon is geboren in juni 2017, verwachten worden dat verzoeker, indien hij werkelijk een gezinsleven met zijn minderjarig kind onderhoudt, meer bewijzen kan neerleggen die dit aantonen. Hierdoor voldoet, volgens verweerder, verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter Vw.

3.

Verzoeker benadrukt dat hij tal van bewijsstukken heeft neergelegd, waaruit blijkt dat hij wel degelijk een affectieve en financiële band heeft met zijn kind.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom deze bewijsstukken samen niet kunnen beschouwd worden als een bewijs dat verzoeker een affectieve en financiële band met zijn kind heeft.

4.

Dat verzoeker als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind de verklaringen van de moeder en de kinderopvangverantwoordelijke (en een factuur met bijhorend betalingsbewijs dd. 16.11.2017 aan de kinderopvang) heeft neergelegd.

Dat verzoeker vaststelt dat verweerder geensins motiveert waarom de betaling van een factuur van de kinderopvang door verzoeker niet kan weerhouden worden als bewijs van verzoekers financiële band met zijn kind.

Door verweerder worden verder de verklaringen van de moeder en van de kinderopvang echter onterecht niet weerhouden omdat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden.

Dat verzoeker echter bij zijn aanvraag de verklaringen van de moeder en een verantwoordelijke van de kinderopvang gevoegd heeft, die in België gekende personen zijn en bevraagd/ondervraagd kunnen worden.

Dat verweerder echter voorafgaandelijk heeft nagelaten deze getuigen te contacten/te onderzoeken of hun verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

Overigens ziet verzoeker niet in waarom de verantwoordelijke van de kinderopvang of de moeder van het kind leugenachtige verklaringen aangaande verzoeker en het kind zouden afleggen, met het risico zich bloot te stellen aan een strafrechtelijk misdrijf ?

Immers ook getuigenissen van verantwoordelijken opvang, van schoolleerkrachten,...worden in gerechtelijke procedures aangewend en worden door de rechtbank steeds probleemloos mede in rekening gebracht bij de beoordeling van een zaak zonder de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken.

Verweerder motiveert geenszins waarom in casu met deze verklaringen bij de beoordeling van de affectieven en financiële band met het kind geen rekening kan worden gehouden.

Net omdat het kind slechts anderhalf jaar oud is (en nog geen school loopt, buitenschoolse activiteiten heeft,...), is het voor verzoeker zo goed als onmogelijk om officiële attesten neer te leggen en is hij aangewezen op de verklaringen van de moeder en de verantwoordelijke opvang van het kind.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de betaling door verzoeker van een factuur van de kinderopvang van zijn kind en met de verklaringen van de moeder en de opvangverantwoordelijke geen rekening kan worden gehouden als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind.

5.

Dat verzoeker als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind afschriften Beobank dd. 11.11.2017, 11.12.2017, 13.01.2018, 14.02.2018 en 12.03.2018 heeft neergelegd.

Verweerder weigert echter met deze afschriften rekening te houden omdat geen naam op deze afschriften wordt vermeld en omdat de geldstorting te beperkt en te recent zouden zijn om aan te tonen dat verzoeker effectief financieel mee instaat voor het kind.

Verzoeker merkt op dat naast een rekeningnummer tevens zijn naam op deze bankafschriften vermeld staan.

Dat verweerder echter bij een eenvoudig onderzoek van de bij de vorige aanvraag door verzoeker neergelegde bankafschriften/telefoon of schrijven naar de Beobank kan nagaan of verzoeker effectief de houder is van het rekeningnummer vermeld op dat afschriften Beobank.

Overigens uit het overschrijvingsbewijs van het registratierecht kon verweerder gemakkelijk afleiden dat de persoon die de onderhoudsgeld stort wel degelijk verzoeker is.

Dat verweerder daarnaast met een eenvoudig schrijven naar verzoeker of de gemeente verzoeker alsnog kon uitnodigen een bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat hij de houder is van het rekeningnummer vermeld op de bewijzen storting onderhoudsgeld.

Verweerder stelt daarnaast volledig onterecht dat de geldstortingen te beperkt en te recent zouden zijn om aan te tonen dat verzoeker effectief financieel mee instaat voor de minderjarige Belg.

Verzoeker merkt dat hij sedert november 2017 maandelijks 100 euro stort op rekening van de moeder van zijn kind als onderhoudsbijdrage voor hun kind.

Dat verzoeker echter bij zijn vorige aanvraag eveneens bewijzen van geldstortingen aan de moeder voor het onderhoud van hun kind heeft neergelegd, waarmee verweerder dan weer opnieuw geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de betalingen door verzoeker van een maandelijkse onderhoudsbijdrage aan de moeder voor hun kind geen rekening kan worden gehouden als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind.

6.

Dat verzoeker als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind kassaticketten (C&A, Dreambaby, JBC,...) en foto's heeft neergelegd.

Volgens verweerder kan met deze kassaticketten geen rekening worden gehouden omdat deze documenten niet gepersonaliseerd zouden zijn en omdat louter enkele ongedateerde foto's geen affectieve banden zouden kunnen bewijzen.

Verzoeker merkt op dat hij betalingsbewijzen van ondermeer Dreambaby ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft neergelegd.

Dat verzoeker opmerkt dat deze winkel enkel baby/peuter spullen verkoopt en verzoeker er dan ook enkel baby/peuter spullen heeft kunnen aankopen bestemd voor zijn kind. In casu betrof het de aankoop van een loopstoeltje voor zijn zoontje.

Dat daarnaast verweerder dient te weten dat heden ten dage alle uitgeprinte foto's ongedateerd zijn, waardoor het voor hem onmogelijk is om nog gedateerde foto's neer te leggen.

Overigens is verzoeker samen met zijn kind op deze foto's te zien, waardoor verweerder, bij een eenvoudig nazicht van deze foto's, de leeftijd van het kind kon vaststellen en deze min of meer kon dateren.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de kassaticketten (C&A, Dreambaby, JBC,...) en foto's geen rekening kan worden gehouden als bewijs van zijn affectieve en financiële band met zijn kind.

7.

Dat evenwel de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen afdoende onderzoek werd verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat er tevens sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grond en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende informatie heeft ingewonnen.

8.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nu hij alles in werk stelt om een effectieve en financiële band met zijn kind te onderhouden.

Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend."

3.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er geen juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, in deze beslissing zouden zijn opgenomen. Uit de verdere uiteenzetting van de Raad zal echter blijken dat de gemachtigde heeft nagelaten over bepaalde relevante elementen van het dossier uitdrukkelijk te motiveren.

De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en op de motiveringsplicht, zodat zij ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de vraag of sprake is van een afdoende motivering, wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de referentiepersoon S. B. een minderjarige Belg is. Tevens wordt niet betwist dat de verzoekende partij de juridische vader van het betrokken kind is. Verder erkent de gemachtigde met betrekking tot de voorwaarde van het *“vergezellen [van de Belg] of zich bij hem voegen”* in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn. Hij oordeelt wel dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en/of emotionele band met het kind in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat de gemachtigde de voorwaarde van voormeld artikel 40ter, § 2, 2° op deze manier kan interpreteren.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat de gemachtigde oordeelde dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten de financiële en affectieve band tussen de verzoekende partij en het Belgisch kind onvoldoende bewezen is. Volgens de bestreden beslissing kan er, aangezien de referentiepersoon is geboren in juni 2017, van de verzoekende partij, indien zij werkelijk een gezinsleven met haar minderjarig kind onderhoudt, verwacht worden dat zij meer bewijzen kan voorleggen die dit aantonen. De verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat de gemachtigde in het licht van het geheel van de voorgelegde bewijsstukken op meerdere vlakken de formele of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, of onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij wijst erop dat zij als bewijs van haar affectieve en financiële band met haar kind de verklaringen van de moeder en de kinderopvangverantwoordelijke heeft neergelegd, en een factuur met bijhorend betalingsbewijs van 16 november 2017. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat de verzoekende partij deze stukken neerlegde.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat de gemachtigde geenszins motiveert waarom de betaling van een factuur van de kinderopvang niet kan weerhouden worden als bewijs van haar financiële band met haar kind. De gemachtigde somt de factuur met bijhorend betalingsbewijs immers slechts zonder meer op in de lijst van neergelegde documenten, maar gaat op deze documenten vervolgens niet verder in. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht dan ook aannemelijk.

Met betrekking tot de verklaringen van de moeder en de kinderopvangverantwoordelijke meent de verzoekende partij dat de gemachtigde deze onterecht niet weerhoudt omdat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst. Zij wijst erop dat beide personen echter in België gekende personen zijn die bevestigd/onderzocht kunnen worden en dat de gemachtigde heeft nagelaten voorafgaandelijk deze getuigen te contacteren/te onderzoeken of hun verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Ook geeft de verzoekende partij aan dat zij niet inziet waarom de verantwoordelijke van de kinderopvang of de moeder van het kind leugenachtige verklaringen aangaande de verzoekende partij en het kind zouden afleggen (met het risico zich bloot te stellen aan een strafrechtelijk misdrijf) en dat ook getuigenissen van onder meer verantwoordelijken opvang en schoolleerkrachten in gerechtelijke procedures worden aangewend en bij de beoordeling van een zaak mee in rekening worden gebracht, zonder de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken. De verzoekende partij wijst er nog op dat net omdat het kind slechts anderhalf jaar oud is (en onder meer nog geen school loopt of buitenschoolse activiteiten heeft) het voor haar zo goed als onmogelijk is om officiële attesten neer te leggen en zij aangewezen is op de verklaringen van de moeder en de verantwoordelijke opvang van het kind. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de verklaringen van de moeder en de opvangverantwoordelijke geen rekening kan worden gehouden als bewijs van haar affectieve en financiële band met haar kind.

Zoals de verzoekende partij aangeeft, heeft de gemachtigde de verklaringen van de moeder en van de opvangverantwoordelijke afgedaan als verklaringen op eer die niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van affectieve band, omdat deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst (en dus niet omdat ze een gesolliciteerd karakter zouden hebben). De Raad wijst erop dat het loutere feit dat verschillende mensen een verklaring op eer afleggen, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen enkele bewijswaarde hebben. Ook al erkent de Raad dat de bewijswaarde van een verklaring op eer normaliter gering is, nu dit doorgaans inderdaad moeilijk op de feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, moet *in casu* worden vastgesteld dat de voorgelegde schriftelijke verklaringen van de moeder en van de opvangverantwoordelijke van het kind niet afkomstig zijn van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend. Met betrekking tot de verklaring van de moeder van het kind van 9 maart “2017” – de Raad neemt aan dat “2018” wordt bedoeld, aangezien uit de verklaring blijkt dat het kind slechts op 14 juni 2017 werd geboren – benadrukt de Raad dat niet betwist wordt dat dit schrijven daadwerkelijk van de moeder van het kind afkomstig is. Ook wordt niet betwist dat de moeder bevestigt dat de verzoekende partij het kindje dagelijks ziet (en hem meestal ook ophaalt in opvang) en haar ook financieel helpt. In de andere verklaring, die dateert van 27 februari 2018, geeft mevrouw L. V. aan dat de verzoekende partij haar zontje dagelijks komt oppikken uit de opvang De M. in Gent. Ook een opvangverantwoordelijke is geen welwillende derde, maar een persoon die ten gevolge van haar functie in contact is met de verzoekende partij en haar kind. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens niet dat zich in het administratief dossier concrete elementen bevinden die erop wijzen dat de afgelegde verklaringen niet objectief zouden zijn en niet zouden beantwoorden aan de werkelijkheid. Zoals de verzoekende partij ook terecht aangeeft, zijn zowel de moeder als de opvang gekend (in het administratief dossier bevinden zich documenten waaruit contactgegevens blijken), zodat de gemachtigde in geval van twijfel steeds de mogelijkheid had de feitelijke en waarachtigheid van de verklaringen te toetsen. Door de betrokken verklaringen zonder meer niet in overweging te nemen omdat het verklaringen op eer zijn, heeft de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld en zijn beslissing op dit vlak niet afdoende gemotiveerd.

De verzoekende partij gaat vervolgens in op de afschriften van bank B. van 11 november 2017, 11 december 2017, 13 januari 2018, 14 februari 2018 en 12 maart 2018 die zij als bewijs van haar affectieve en financiële band met haar kind voorlegde.

Zij stelt vooreerst dat de gemachtigde weigert met deze afschriften rekening te houden omdat erop geen naam wordt vermeld. Zij wijst erop dat naast een rekeningnummer tevens haar naam op de bankafschriften vermeld staan en dat de gemachtigde bij een eenvoudig onderzoek van de bij de vorige aanvraag neergelegde documenten kon nagaan of zij effectief de houder is van het rekeningnummer vermeld op de afschriften. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op de bankafschriften telkens het rekeningnummer van de bronrekening voorkomt, dat blijkt dat de betaalde persoon de moeder van het kind is en dat als boodschap ook telkens de naam van de verzoekende partij wordt vermeld. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat uit een vorige aanvraag blijkt dat het betrokken rekeningnummer van de verzoekende partij is. In het administratief dossier bevindt zich immers een aanvraag van 26 mei 2017 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij onder meer loonfiches van Adecco van augustus en september 2014 waren gevoegd, waarop het betrokken rekeningnummer staat en aangegeven wordt dat de begunstigde de verzoekende partij is. Aangezien deze informatie zich wel degelijk in het administratief dossier bevond, handelde de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat niet kon worden nagegaan of deze stortingen effectief door de verzoekende partij zijn gebeurd.

De gemachtigde oordeelt echter tevens dat de geldstortingen te beperkt en te recent zouden zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij effectief financieel mee instaat voor het kind. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 december 2017, 14 februari 2018 en 12 maart 2018 telkens 150 euro overmaakte aan de moeder van de verzoekende partij, en op 11 november 2017 en 13 januari 2018 telkens 200 euro. Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de gemachtigde geenszins op een afdoende wijze motiveert waarom met betalingen van een maandelijkse onderhoudsbijdrage aan de moeder van het kind geen rekening kan worden gehouden als bewijs van haar affectieve en financiële band met haar kind. De gemachtigde beperkt zich immers tot de algemene stelling dat deze geldstortingen “te beperkt en te recent” zijn, zonder in enige mate aan te geven waarom dit het geval zou zijn. De Raad benadrukt dat de gemachtigde, gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid in dit verband, zijn beslissing in toepassing van deze discretionaire bevoegdheid terdege dient te motiveren, hetgeen *in casu* niet het geval is. Bijkomend wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat de gemachtigde niet op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de voorgelegde bewijsstukken samen niet kunnen worden

beschouwd als een bewijs dat zij een affectieve en financiële band heeft met haar kind. De Raad stelt in dit verband vast dat de gemachtigde de voorgelegde documenten inderdaad elk op zichzelf bekijkt en niet in samenhang met elkaar. Nochtans is hoger reeds vastgesteld dat de moeder van het kind uitdrukkelijk verklaarde dat de verzoekende partij haar ook financieel helpt. Ten overvloede merkt de Raad ten slotte op dat het kind geboren werd op 14 juni 2017, door de verzoekende partij op 22 september 2017 werd erkend en dat de verzoekende partij overeenkomstig de bijlage 19ter van 11 december 2017 de bewijzen van haar affectieve en financiële band met de minderjarige ten laatste op 11 maart 2018 diende voor te leggen. De voorgelegde bankafschriften hebben betrekking op een periode van november 2017 tot en met maart 2018.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de neergelegde *"kassaticketten"* van verschillende winkels. In dit verband stelt de Raad vast dat de gemachtigde inderdaad terecht vaststelde dat deze niet gepersonaliseerd zijn en geen enkele link met zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon (haar minderjarig kind) hebben. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij onder meer betalingsbewijzen van winkel Dreambaby voorlegde die enkel baby- en peuterspullen verkoopt, maar zij kan niet voorhouden dat op die manier zou aangetoond zijn dat de koper van de betrokken spullen de verzoekende partij is. Zij legde immers enkel een aantal kastickets voor (zowel van Dreambaby als van andere winkels), maar brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat de betalingen door haar werden gedaan. Ook kan zij in redelijkheid niet voorhouden dat uit het loutere feit dat baby- of peuterspullen werden gekocht, blijkt dat deze spullen per definitie voor de referentiepersoon bestemd zouden zijn.

Ten slotte wijst de verzoekende partij op de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de ongedateerde foto's. Hierover stelt de gemachtigde dat louter enkele ongedateerde foto's geen affectieve band kunnen bewijzen. De verzoekende partij geeft aan dat zij samen met haar kind op de foto's te zien is, waardoor de gemachtigde, bij een eenvoudig nazicht van de foto's, de leeftijd van het kind kon vaststellen en deze min of meer kon dateren. De Raad stelt vast dat ook met betrekking tot de foto's kan worden aangenomen dat de gemachtigde zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom ongedateerde foto's geen bewijs van een affectieve band kunnen uitmaken, de gemachtigde poneert dit immers zonder meer. Bovendien verliest de gemachtigde ook hier uit het oog dat de verzoekende partij niet *"louter"* enkele ongedateerde foto's heeft voorgelegd, maar verschillende stukken om de affectieve en financiële band met haar kind te bewijzen. Zo kan in dit verband nogmaals verwezen worden naar het gegeven dat de moeder van het kind verklaarde dat de verzoekende partij het kind dagelijks ziet, en dat de moeder en mevrouw L. V. van kinderopvang De M. verklaarden dat de verzoekende partij haar kind (meestal) ophaalt uit de opvang. Zoals hoger reeds aangegeven, laat de gemachtigde in het geheel na om afdoende te motiveren waarom de voorgelegde bewijsstukken samen niet kunnen worden beschouwd als een bewijs dat de verzoekende partij een affectieve en financiële band met het kind heeft.

Gelet op het feit dat uit het bovenstaande is gebleken dat de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot de verschillende voorgelegde stukken niet overeenind kunnen blijven, aangezien hij heeft nagelaten (naargelang het geval) *überhaupt* of afdoende of kennelijk redelijk te motiveren en/of een zorgvuldig onderzoek van alle stukken van het dossier door te voeren, en aangezien hij bovendien heeft nagelaten afdoende te motiveren waarom de voorgelegde bewijsstukken samen niet kunnen worden beschouwd als een bewijs dat de verzoekende partij een affectieve en financiële band met het kind heeft, kan zijn conclusie dat de verzoekende partij haar financiële en affectieve band met haar Belgisch minderjarig kind (de referentiepersoon) onvoldoende bewezen heeft, eveneens niet overeenind blijven. Dat de gemachtigde zelf stelt dat hij tot deze conclusie komt *"op basis van het geheel van de voorgelegde documenten"*, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat dit geenszins blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Dat het onderdeel van de motivering met betrekking tot de *"ongepersonaliseerde kassatickets"* wel overeenind kan blijven, kan niet volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De gemachtigde moet immers alle voorgelegde documenten in ogenschouw nemen en eromtrent motiveren.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, kan geen afbreuk worden gedaan aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE